

צביקה לחמן < יבוא גדי צהב טקסט: עודד וולקשטיין

מי יחזיר את הישנים משנתם? מי ישיג על גלגוליהם הליליים? מי יעיד על מאבקהם, מי יקלוט אותם בנופלם? האמן נותר ער, ואהוביו נאספים בזה אחר זה אל קיניה הזרים של השינה. הילדים כבר משונים כציפורים, וגם אמותיהם הולכות ונהפכות. איש אל שכחתו העתיקה וילד אל סודו הראשון. צפונים זה בזה ואחרים לגמרי.

והאמן רואה, כי שנותיהם מנחשות זו את זו, אבל הלילה מפתל אותן בדרכיו ומליט את חלומותיהם בכנף שחורה. וכל בניו הם בנים יחידים. ובכל לילה אנחנו לומדים לעוף, וטיסתנו כבדה ומגושמת עד שכנפיו מתנוונות באמצע המעוף וצללינו מסתמנים באור ראשון. והאמן מלחים את הצללים להאריך לנו את הלילה, חורש את דאגתנו בבשרו המידלדל של החושך. גונב לנו עוד רגע, מחסה לילד שעוד מחזר אחר אמו אשר נרדמה באמצע השיר והשיכה אל חיקו נוצה. מבעד לשמורות עיניים כבדות הוא מבחין בידי המנוצות, ויודע כי גם הפעם לא ישלים את משמרתו.

כשהשינה תכריע אותו, הלילה עצמו ייאלץ לפקוח את עיניו. הציפורים יחזרו, זרדים יבשים במקוריהן, וירפדו את הקינים שבנו בראשינו. מלאכתן תסתכך במחשבותינו, ואנחנו נדמה לראות: ברושים בזכרון. יקינתון ישנה. לילה טוב. נדמה שכבר היינו שם, שיד אמונה גלגלה את משאלותינו בזיכרונות, פסטל על נייר. אבל אנחנו כבר ערים, והם עוד צנופים בקרבנו בעיניים עצומות. רחוקים כמו עריסות שנעזבו, ובכל זאת בְּנֵי הלילה הזה, רושמים כל ניד שפתיים וכל פרפור לב במהלכה של שינה הולכת וקלה. אפשר שנבקש לדבר, אבל המראות יקדימו אותנו. כנפיו לא יִסְכְּנוּ עוד למעוף, אבל עייפות תהיה לפה לחתיכות הלילה שגנבו את גבולו של היום, פחם על נייר. ואנחנו נמסור את סודנו בלי דעת מהו:

פְּנִיךְ אֶל פְּנִי

הֵלִי
פְּנִיךְ יָפִים
אֶל פְּנִי.

הֵלִי
פְּנִים אֶל
פְּנִים לִי.

פֶּה אֶל
פֶּה. הֶגֶה
אֶל הֶגֶה.

כב תמוז תשנא, 4 יולי 1991